

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol v exekučnej veci oprávneného : **Hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava**, Primaciálne námestie č. 1, Bratislava, proti povinným : **1/ R. H.**, bývajúci v B., **2/ M. K.**, bývajúca v B., obaja zastúpení JUDr. I. H., advokátom v B., **pre vymoženie peňažného plnenia vo výške 1 384,72 € istiny s prísl.**, vedenej pred súdnou exekútorkou Mgr. A. M., so sídlom Exekútorského úradu Z., vec vedená na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 37 Er 7015/2007, o dovolaniach povinných proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 28. septembra 2011 sp. zn. 18 CoE 329/2011 a proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 30. januára 2013 sp. zn. 18 CoE 38/2012

t a k t o :

Dovolanie voči uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 28. septembra 2011 sp. zn. 18 CoE 329/2011 **o d m i e t a .**

Uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 30. januára 2013 sp. zn. 18 CoE 38/2012 **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Oprávnenému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava IV uznesením z 25. júna 2009 č. k. 37 Er 7015/2007-67 uznesenie okresného súdu vydané vyšším súdnym úradníkom pod č. k. 37 Er 7015/2007-39 z 10. novembra 2008 zrušil. Návrh povinných 1/ a 2/ na zastavenie exekúcie zamietol. Návrh povinných 1/ a 2/ na odklad exekúcie zamietol. V odôvodnení uviedol, že zo spisu Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 4 C 275/2004 zistil, že v konaní vo veci samej boli povinní 1/, 2/ v zmysle § 24 O.s.p. na základe plných mocí z 18. januára 2005 zastúpení JUDr. P. M., zamestnancom D. právnej ochrany. JUDr. P. M. bol 10. mája 2007 účinne doručený exekučný

titul – rozsudok č. k. 4 C 275/2004-59. Návrh povinných na zastavenie exekúcie preto zamietol. Nakoľko povinní 1/, 2/ vo svojom návrhu na odklad exekúcie neuviedli žiadne dôvody, z ktorých by sa dalo predpokladať, že dôjde k zastaveniu exekúcie, taktiež návrh na odklad exekúcie zamietol.

Na odvolanie povinných Krajský súd v Bratislave uznesením z 29. apríla 2010 č. k. 18 CoE 515/2009-94 potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa z 25. júna 2009 č. k. 37 Er 7015/2007-67. V odôvodnení uviedol, že z obsahu pripojeného spisu Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 4 C 275/2004 vyplýva, že v tomto konaní o veci samej boli povinní v tom čase v pozícii žalovaných na základe plných mocí z 18. januára 2005 zastúpení JUDr. P. M.. Išlo o zastúpenie neobmedzene udelené na dobu neurčitú. Zistenie, že zástupcovi JUDr. P. M. bol 10. mája 2007 účinne doručený exekučný titul, rozsudok č. k. 4 C 275/2004-59 z 12. apríla 2007 korešponduje s obsahom predmetného spisu. Vychádzajúc z uvedeného, s poukazom na príslušné zákonné ustanovenia sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a konštatoval správnosť jeho dôvodov a toto uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil.

Okresný súd Bratislava IV uznesením z 19. júla 2010 č. k. 37 Er 7015/2007-103 návrh povinných na zastavenie exekúcie (druhý v poradí) zamietol. V odôvodnení uviedol, že v súdnom spise vedenom pod sp. zn. 4 C 275/2004 sa nenachádza odvolanie ani výpoveď vecne a časovo neobmedzených plných mocí, ktoré povinní udelili JUDr. P. M. na zastupovanie v predmetnom konaní. Súd prvého stupňa mal preto za to, že splnomocnenie trvalo aj dňa 10. júla 2007, kedy bol exekučný titul riadne doručený JUDr. P. M..

Na dovolanie povinných Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 28. apríla 2011 sp. zn. 2 Cdo 24/2011 zrušil uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 29. apríla 2010 sp. zn. 18 CoE 515/2009 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení poukázal na skutočnosť, že sudy nižšieho stupňa svoje rozhodnutia nedostatočne odôvodnili, čo zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. a zároveň aj dôvodnosť podaného dovolania. Nedostatočné odôvodnenie videl v tom, že sa sudy nižšieho stupňa nezaoberali námietkou povinných ohľadom neúčinného a neplatného doručenia rozsudku Okresného súdu Bratislava IV z 12. apríla 2007 sp. zn. 4 C 275/2004 (exekučného titulu) do vlastných rúk na meno JUDr. P. M..

Krajský súd v Bratislave uznesením z 28. septembra 2011 sp. zn. 18 CoE 329/2011 odmietol odvolania povinných proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava IV z 25. júna 2009 č. k. 37 Er 7015/2007-67 ako aj proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava IV. z 19. júla 2010 č. k. 37 Er 7015/2007-103. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že účastník konania je vo všeobecnosti oprávnený na podanie odvolania, nakoľko ide o jedno z jeho základných práv v občianskom súdnom konaní a je to jeden z prostriedkov právnej istoty. Nie proti každému rozhodnutiu však môže byť odvolanie podané. Prípustnosť odvolania má nielen subjektívnu stránku, ale aj stránku objektívnu. Subjektívna stránka prípustnosti odvolania zohľadňuje jeho osobný aspekt, t. j. či je u konkrétneho odvolateľa – zákonom predpokladanej osoby – daný dôvod na podanie tohto opravného prostriedku. Stránka objektívna je vymedzená ustanovením § 202 O.s.p., určujúcim podmienky prípustnosti odvolania. Zohľadňuje vecný aspekt tohto opravného prostriedku, t. j. či smeruje proti rozhodnutiu vykazujúcemu zákonné znaky rozhodnutia, pri ktorom je odvolanie prípustné. V exekučnom konaní sa predpokladá všeobecná neprípustnosť odvolania s výnimkou tých rozhodnutí, kde Exekučný poriadok odvolanie ako opravný prostriedok výslovne pripúšťa. Ďalej uviedol, že v konkrétnom prípade pri rozhodovaní o zastavení exekúcie sa súd riadi ustanovením § 57 Exekučného poriadku, pri ktorom pozitívnom rozhodnutí (vyhovenie návrhu a vlastné zastavenie exekúcie) § 58 vymedzuje dôvody zastavenia, pri ktorých sa odvolanie pripúšťa (teda zužuje možnosť podania odvolania i pre niektoré dôvody pozitívneho rozhodnutia). V konkrétnom prípade exekučný súd návrh povinných na zastavenie exekúcie zamietol, teda nebola naplnená dispozícia predpokladaná § 57 Exekučného poriadku: „Exekúciu súd zastaví, ak ...“, nakoľko exekúciu súd nezastavil. Je preto dôvodné zastávať stanovisko, že pri takomto type rozhodnutí odvolanie nie je prípustné z dôvodu všeobecného vymedzenia neprípustnosti odvolania v exekučných veciach vychádzajúc z ustanovenia § 202 ods. 2 O.s.p. Napokon odvolací súd konštatoval, že z citovaných zákonných ustanovení nepochybne vyplýva, že proti uzneseniu, ktorým sa nevyhovelo návrhu povinných na zastavenie exekúcie, nie je prípustné odvolanie, a preto odvolací súd odvolanie povinných podané 16. júla 2009 a 17. augusta 2010 podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v nadväznosti na ustanovenie § 142 ods. 1 O.s.p.

Voči uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 28. septembra 2011 sp. zn. 18 CoE 329/2011 podali povinní dovolanie. Uviedli, že odvolací súd sa neriadil právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vysloveného v uznesení sp. zn.

2 Cdo 24/2011 v tom, že vôbec neriešil problém právoplatnosti a vykonateľnosti exekučného titulu, t. j. či jeho doručenie bolo právne účinné. Žiadali dovolaniu vyhovieť a navrhli, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zmenil tak, že exekúciu zastaví, alternatívne napadnuté rozhodnutie zruší. V doplnení dovolania povinní podrobnejšie odôvodnili svoju námietku neúčinnosti doručenia exekučného titulu.

Oprávnený vo svojich vyjadreniach k dovolaniu povinných uviedol, že ak odvolací súd postupuje podľa § 218 Občianskeho súdneho poriadku, nepreskúmava obsah napadnutého prvostupňového rozhodnutia, pretože zistil existenciu dôvodu, ktorý vedie k nemeritórnemu rozhodnutiu. Žiadal, aby dovolací súd dovolanie povinných zamietol.

Krajský súd v Bratislave uznesením z 30. januára 2013 sp. zn. 18 CoE 38/2012 potvrdil uznesenie Okresného súdu Bratislava IV z 19. júla 2010 č. k. 37 Er 7015/2007-103. Oprávnenému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odvolací súd v odôvodnení uviedol, že uznesenie súdu prvého stupňa č. k. 37 Er 7015/2007-103 napadli povinní odvolaním. Následne stručne zhrnul doterajší priebeh exekučného konania. Odvolací súd sa ďalej venoval odvolaniu povinných voči uzneseniu súdu prvého stupňa č. k. 37 Er 7015/2007-67. Uviedol, že v zmysle zrušujúceho uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. apríla 2011 sp. zn. 2 Cdo 24/2011 (ktorým bolo zrušené uznesenie odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa č. k. 37 Er 7015/2007-67) opätovne vec preskúmal a o odvolaní povinných opätovne rozhodol. Odvolací súd preskúmal uvádzané dôvody v odvolaní povinných a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné vyhovieť. Poznamenal, že mal za nesporne zistené, že povinní 18. januára 2005 postupom podľa § 28 ods. 1, 2 O.s.p. udelili plnú moc na celé konanie vo veci sp. zn. 4 C 275/2004 vedenej na Okresnom súde Bratislava IV JUDr. P. M., zamestnancovi D.. Predmetná plná moc bola udelená na dobu neurčitú bez obmedzenia.

Povinní dovolaním napadli aj uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 30. januára 2013 sp. zn. 18 CoE 38/2012. Uviedli, že prípustnosť dovolania odvodzujú z ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. Pretože účastníkom konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Uviedli, že krajský súd vec nesprávne právne posúdil. Rovnako namietli, že rozhodnutia súdov nižšieho stupňa spočívali na nedostatočne zistenom skutkovom stave. Navrhli aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zmenil tak, že exekúciu zastaví, alternatívne rozhodnutie odvolacieho súdu zruší.

Oprávnený dovolaciemu súdu navrhol, aby dovolanie povinných zamietol podľa § 243b ods. 1 O.s.p.

I. K dovolaniu povinných proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 28. septembra 2011 sp. zn. 18 CoE 329/2011.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas povinní zastúpení v súlade s § 241 ods. 1 veta druhá O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Povinní v dovolaní tvrdili, že sa odvolací súd neriadil právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vysloveným v uznesení sp. zn. 2 Cdo 24/2011 v tom, že vôbec neriešil problém právoplatnosti a vykonateľnosti exekučného titulu, t. j. či jeho doručenie bolo právne účinné (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Dôvod prípustnosti dovolania uvedený v ustanovení § 238 ods. 2 O.s.p. sa vzťahuje na prípady, keď odvolací súd rozhodne rozsudkom (porovnaj Števček, M., Ficová, S. a kol. Občiansky súdny poriadok. I. diel. Komentár. 2. vydanie. Praha : C. H. Beck, 2012, s. 898-899). V danej veci odvolací súd odvolania povinných odmietol uznesením. Dovolanie povinných v zmysle ustanovenia § 238 ods. 2 O.s.p. preto nie je prípustné. Podmienky prípustnosti dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 239 a § 237 O.s.p.

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. Dovolanie proti uzneseniu je prípustné, ak je ním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. Povinní podali dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu o odmietnutí odvolania; takéto uznesenie nevykazuje znaky uznesení, proti ktorým je dovolanie podľa § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. prípustné.

Vzhľadom na uvedené prípustnosť dovolania povinných prichádza v danom prípade do úvahy, len ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu

(aj uznesení), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné.

Dovolatelia procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdili a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť ich dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Z obsahu dovolania možno vyvodiť, že povinní namietali vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., t. j., že v konaní im bola odňatá možnosť pred súdom konať. Hore uvedené vyplýva zo skutočnosti, že sa povinní nestotožnili s procesným postupom odvolacieho súdu, ktorý ich odvolania odmietol, ale naopak žiadali, aby o ich odvolaniach bolo vecne rozhodnuté. Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, je nesprávny (vadný) postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a v konaní uplatňovať (realizovať) procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia ochrany jeho práv. K procesnej vade tejto povahy dochádza tiež vtedy, ak odvolací súd odmietne odvolanie podľa § 218 ods. 1 O.s.p., hoci procesné predpoklady pre taký postup nie sú dané.

Podľa ustanovenia § 201, veta prvá O.s.p. účastník môže napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklučuje.

Podľa ustanovenia § 202 ods. 2 O.s.p. odvolanie nie je prípustné ani proti uznesení v exekučnom konaní podľa osobitného zákona, ak tento osobitný zákon neustanovuje inak, a ani proti uznesení v konaní o vymáhanie súdnych pohľadávok podľa osobitného zákona.

Podľa ustanovenia § 57 ods. 1 písm. a/ Exekučného poriadku exekúciu súd zastaví, ak sa začala a rozhodnutie sa dosiaľ nestalo vykonateľným.

Podľa ustanovenia § 58 ods. 4 Exekučného poriadku (v znení účinnom do 8. augusta 2012) proti rozhodnutiam podľa § 57 ods. 1 písm. a/, b/, f/ až h/ je prípustné odvolanie.

V zmysle vyššie citovaného ustanovenia § 201, veta prvá O.s.p. zásadne platí, že každé rozhodnutie súdu prvého stupňa možno napadnúť odvolaním za predpokladu, že v konkrétnej veci zákon podanie odvolania nevyklučuje. V prípade rozhodnutia vydaného v exekučnom konaní podľa Exekučného poriadku teda zásadne proti uzneseniu vydanému v tomto konaní odvolanie nie je prípustné. Takéto uznesenie súdu prvého stupňa možno odvolaním napadnúť len vtedy, ak je v Exekučnom poriadku výslovne ustanovené, že sa odvolanie proti nemu pripúšťa (§ 202 ods. 2 O.s.p.).

V prejednávanej veci odvolania povinných smerovali proti uzneseniam exekučného súdu, ktorými zamietol návrh na zastavenie exekúcie. Exekučný poriadok ale nemá ustanovenie, v ktorom by sa výslovne uvádzala prípustnosť odvolania proti takémuto rozhodnutiu exekučného súdu. Ustanovenie § 58 ods. 4 Exekučného poriadku (v znení účinnom do 8. augusta 2012) stanovuje prípustnosť dovolania len proti rozhodnutiu, ktorým súd exekúciu zastaví, o ktorý prípad v danej veci nejde. Záver odvolacieho súdu o existencii zákonného dôvodu, pre ktorý nebolo možné pristúpiť k vecnému preskúmaniu odvolania podaného povinnými, ale ho treba podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietnuť, je preto správny. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa preto stotožnil s právnym názorom odvolacieho súdu, že z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že proti uzneseniu, ktorým sa nevyhovelo návrhu povinných na zastavenie exekúcie, odvolanie nie je prípustné (porovnaj: Števček, M., Ficová, S. a kol. Exekučný poriadok. Komentár. 1 vydanie. Praha : C. H. Beck, 2011, s. 156). Z uvedeného je zrejmé, že odvolací súd odmietnutím odvolaní povinným neodňal možnosť konať pred súdom. Prípustnosť dovolania z ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. preto nemožno vyvodiť.

Vzhľadom na to, že v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia procesnej vady konania tvrdenej dovolateľmi, nevyšli najavo ani iné vady uvedené v § 237 O.s.p. a prípustnosť podaného dovolania nevyplýva z § 239 O.s.p., najvyšší súd odmietol procesne neprípustné dovolanie povinných podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

V dovolacom konaní úspešnému oprávnenému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti povinným, ktorý úspech nemali (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd nepriznal oprávnenému náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodal návrh na ich priznanie (§ 151 O.s.p.).

II. K dovolaniu povinných proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 30. januára 2013 sp. zn. 18 CoE 38/2012.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas povinní v súlade s § 241 ods. 1 veta druhá O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci dovolanie smeruje proti uzneseniu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. Podľa § 239 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

V citovaných ustanoveniach sú – ako prípustný predmet dovolania – uvedené aj niektoré potvrdzujúce uznesenia odvolacieho súdu; uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa zamietajúce návrh povinných na zastavenie

exekúcie, ale medzi nimi uvedené nie je. Prípustnosť dovolania povinných preto z § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. nevyplýva.

Dovolanie, ktoré podali povinní, by v danom prípade bolo procesne prípustné, len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. Vzhľadom na § 242 ods. 1 O.s.p. dovolací súd skúmal, či v konaní na súdoch nižších stupňov nedošlo k takej vade. V zmysle § 237 O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

So zreteľom na dovolateľmi tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia dovolateľov, že v prejednávanej veci im postupom súdu bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Pod odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odnímajú tie jeho procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. O vadu konania, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná ide najmä vtedy, ak súd postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom súd odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva.

Postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom zakladá porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (ďalej len „Dohovor“), porovnaj napr. III. ÚS 156/06, III. ÚS 331/04, II. ÚS 174/04.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Obsah práva na súdnu ochranu v čl. 46 ods. 1 ústavy nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu (pozri I. ÚS 26/94). K odňatiu práva na súdnu ochranu preto dochádza aj vtedy, ak sa niekto (každý) domáha svojho práva na súde, ale súdna ochrana tomuto právu nie je priznaná, alebo nemôže byť priznaná v dôsledku konania súdu, ktoré je v rozpore so zákonom (pozri III. ÚS 7/08).

Právo na spravodlivé prejednanie veci zahŕňa v sebe najmä princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a ďalšie požiadavky spravodlivého súdneho konania. Samotné súdne rozhodnutie, ktorým sa završuje poskytovanie súdnej ochrany, musí byť logickým a právnym vyústením doterajšieho priebehu a výsledkov konania pri rešpektovaní zásad spravodlivého súdneho konania, pri jeho vydaní musia byť zachované formálne a obsahové náležitosti s dôrazom na zrozumiteľnosť, určitosť, jasnosť a súlad jeho skutkových i právnych dôvodov vo vzťahu k jeho výroku.

Odvolací súd vo výroku dovolaním napadnutého uznesenia z 30. januára 2013 sp. zn. 18 CoE 38/2012 uviedol, že uznesenie Okresného súdu Bratislava IV z 19. júla 2010 č. k. 37 Er 7015/2007-103 potvrdzuje. Odvolací súd v odôvodnení uviedol, že uznesenie súdu prvého stupňa č. k. 37 Er 7015/2007-103 napadli povinní odvolaním. Po tom ako stručne zhrnul doterajší priebeh exekučného konania, sa odvolací súd sa už venoval odvolaniu povinných voči uzneseniu súdu prvého stupňa č. k. 37 Er 7015/2007-67. Uviedol, že v zmysle zrušujúceho uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. apríla 2011 sp. zn. 2 Cdo 24/2011 (ktorým bolo zrušené uznesenie odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa č. k. 37 Er 7015/2007-67) opätovne vec preskúmal

a o odvolaní povinných opätovne rozhodol. Odvolací súd teda vo výroku svojho rozhodnutia potvrdil uznesenie Okresného súdu Bratislava IV z 19. júla 2010 č. k. 37 Er 7015/2007-103, ale v odôvodnení svojho rozhodnutia už v zmysle zrušujúceho rozhodnutia najvyššieho súdu opätovne preskúmal uznesenie Okresného súdu Bratislava IV z 25. júna 2009 č. k. 37 Er 7015/2007-67 a dospel k záveru, že odvolaniu povinných nie je možné vyhovieť. Z uvedeného vyplýva, že výrok uznesenia odvolacieho súdu nekorešponduje s jeho odôvodnením, resp., že z odôvodnenia uznesenia jednoznačne nevyplýva či odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa č. k. 37 Er 7015/2007-103 alebo č. k. 37 Er 7015/2007-67, nakoľko obe uvedené rozhodnutia súdu prvého stupňa boli napadnuté odvolaniami povinných. Uvedený rozpor výroku a odôvodnenia (resp. jeho nezrozumiteľnosť) zakladá nepreskúmateľnosť uznesenia odvolacieho súdu.

Ak je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné, musí dovolací súd takéto rozhodnutie zrušiť, lebo konanie je zaťažené vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 1 O.s.p.). S poukazom na právnu úpravu dovolacieho konania nezaoberal sa napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti ako ani ďalšími námietkami uvedenými v dovolaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné poukázať na skutočnosť, že o odvolaniach voči uzneseniam Okresného súdu Bratislava IV č. k. 37 Er 7015/2007-67 a č. k. 37 Er 7015/2007-103 už Krajský súd právoplatne rozhodol uznesením z 28. septembra 2011 sp. zn. 18 CoE 329/2011. Ustanovenie § 159 ods. 3 O.s.p. určuje, že keď už bolo o veci právoplatne rozhodnuté, nemôže byť tá istá vec v rozsahu záväznosti výroku rozhodnutia prejednávaná znova. Prekážka veci právoplatne rozhodnutej (res iudicata) teda bráni tomu, aby vec, o ktorej bolo právoplatne rozhodnuté bola prejednávaná znova. Bude preto potrebné, aby odvolací súd pri opätovnom rozhodovaní o odvolaní povinných zväzil postup v zmysle ustanovení § 103 a § 104 ods. 1, veta prvá O.s.p.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 veta tretia O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. apríla 2014

JUDr. Jozef Kolcun, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová